

Bratia a sestry,

na dnes som vybral biblický text, ktorý je v rovnakej kapitole ako ten, nad ktorým sme premýšľali včera. Aj tu sa píše o Duchu Svätom, ale k tomu sa ešte dostaneme.

Najprv je uvedené, že Samária prijala slovo Božie. Môže to pôsobiť tak obyčajne. Veď Samária bola hneď vedľa Judska. Je prirodzené, že aj tam ľudia uverili zvestovanému slovu. Keď Ježiš vysielal učeníkov, povedal: *budete mi svedkami aj v Jeruzaleme, aj po celom Judsku, aj v Samárii...* (Sk 1, 8) Z Jeruzalema sa učeníci rozišli do všetkých strán. Tak ako keď hodíme kameň do vody a na vode sa vytvoria kruhy, ktoré sa od stredu pravidelne zväčšujú. Prečo by sme sa nad tým mali pozastavovať? Stojí to za osobitnú zmienku, pretože vieme, že vzťahy medzi Júdejcami a Samaritánmi neboli dobré.

Božie slovo sa má šíriť po tomto svete a oslovený ním môže byť aj niekto, o kom by sme to možno nikdy nepovedali. Keď zvestujeme evanjelium, nešírime vlastné myšlienky. Hovoríme tak ako vieme, ale to, čo sme prijali. Božie slovo je živé, má moc a pôsobí. Apoštol Pavol napísal, že odovzdáva len to, čo prijal. (1Kor 15) Aj my šírimo to, čo sme prijali. Božie slovo zjednocuje v tom zmysle, že nie je určené len niekomu. Evanjelium je Božie slovo pre všetkých ľudí.

Keď Samaritáni prijali Božie slovo, boli k nim vyslaní apoštoli. Tí sa za nich modlili. Už boli aj pokrstení, ale ešte tam chýbal Duch Svätý. To všetko spolu patrí k charakteristickým znakom každého kresťana: spoločenstvo, Božie slovo, modlitba, krst a Duch Svätý. Nemôže byť jedno bez druhého. Krst je zbytočný, keď je to len vonkajší formálny znak. V modlitbách prosíme aj za druhých. Peter a Ján sa modlili za Samaritánov. Samotná modlitba by nemohla spôsobiť to, aby boli vedení Duchom Svätým. Pri modlitbách nás tiež vedie Duch Svätý. V Liste Rimanom je napísané: *A tak aj Duch prichádza na pomoc našej slabosti. Lebo my nevieme, za čo sa máme modliť, ako náleží, ale sám Duch prihovára sa za nás vzdychaním nevysloviteľným.* (8, 26) Boh vedie hriešnych ľudí, aby zvestovali evanjelium. Bez Božieho slova nevieme o Bohu. Duch Svätý nás vedie, aby sme spoznávali Boha.

Vidíme, aká významná a nevyhnutá je úloha Ducha Svätého. Duch Svätý nie je len nejaká energia. Nie je to čarovná moc, prostredníctvom ktorej môžeme konať divy. Preto aj bolo formulované trojičné učenie, aby bola vyzdvihnutá Božia moc. Duch Svätý nie je oddelený od Boha. Rovnako ako je jednota medzi Otcom a Synom, je aj jednota medzi Otcom, Synom a Duchom Svätým. S Bohom nemôžeme manipulovať ako sa nám zachce.

Prečítaný oddiel môže byť pochopený presne opačne. Peter a Ján kládli ruky na tých, ktorí uverili a prijali Ducha Svätého. Navonok to vyzerá tak ako keby to záviselo od Petra a Jána. Pôsobí to tak ako keby to bola ich zásluha. Pripomína to

čarovanie. Niet divu, že to práve Šimon pochopil nesprávne. V predchádzajúcom odseku je uvedené, že Šimon bol predtým čarodejník. Svojimi čarami ostatných naplňal úžasom. Potom uveril Božiemu slovu, ale ešte potreboval porozumieť tomu, že Božia milosť nezávisí od ľudského pôsobenia.

Šimon si chcel kúpiť moc narábať s Duchom Svätým. Peter a Ján uvádzajú, že je to dar Boží. Už samotné slovo dar ukazuje, že je to niečo, za čo sa neplatí. O čo viac, keď je to dar od Boha! Niet na svete takého bohatstva, ktoré by sa vyrovnalo Božiemu spaseniu. V 1. liste Petrovom je napísané: *Ved' viete, že zo svojho márneho počínania, zdedeného po otcoch, boli ste vykúpení nie porušiteľnými vecami, striebrom alebo zlatom, ale drahou krvou nevinného a nepoškvrneného Baránka, Krista, (1, 18-19) Duch Svätý je Boží dar. Môžeme ho prijať alebo odmietnuť, ale nemôžeme si ho sami zabezpečiť.*

Šimon túžil po moci nad udeľovaním Ducha Svätého. Nechcel sa poddať, ale vládnuť. Božia moc sa neprejavuje tak ako ľudská. V Starom zákone sa veľkosť moci odvodzovala od veľkosti armády. V 20. žalme, ktorý tvorí modlitbu za kráľa, je napísané: *Títo vozy, tamí kone, ale my meno nášho Boha Hospodina máme v pamäti. (8. v.)* Autor žalmu správne porozumel, že skutočná moc pochádza od Boha. Apoštol Pavol napísal: *Dosť máš na mojej milosti; lebo (moja) moc sa v slabosti dokonáva. Najradšej sa teda budem chváliť slabosťami, aby prebývala vo mne moc Kristova. (2Kor 12, 9)*

V tejto súvislosti si môžeme spomenúť aj na Jákoba a jeho zápas pri potoku Jabok. Jákob tam dostal nové meno Izrael, ktoré sa neskôr stalo pomenovaním celého národa. Meno Izrael znamená „Boh bojuje“. Jákob odchádzal z bojiska krívajúc. Dovtedy zápasil sám a neraz aj nekalými spôsobmi. Nové meno a zranenie mu pripomínali, že sa má spoliehať na Božiu moc.

Šimon bol prísne napomenutý, ale nebol navždy zavrhnutý. So všetkými svojimi zlyhaniami môžeme v modlitbe predstúpiť pred Boha. Nemôže sa to diať bez pokory v srdci. Nádej od Boha je večná.

Potom ešte učeníci vydávali svedectvo a zvestovali slovo Pánovo. Cestou späť do Jeruzalema navštívili mnohé samarské mestá a zvestovali tam evanjelium. Začalo sa to Božím slovom, keď vyrazili z Jeruzalema a Božím slovom sa to aj ukončilo. Sme vedení Božím slovom a Duchom Svätým. Ďakujeme za to Bohu! Amen.

*Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v 2. liste do Korintu v 4. k.:*

Lebo Boh, ktorý povedal: Nech z temnosti zažiarí svetlo! - zažiaril v našich srdciach, aby svietilo poznanie slávy Božej v tvári Kristovej. Tento poklad máme, pravda, v hlinených nádobách, aby sa ukázalo, že tá prenesmierna moc je z Boha, a nie z nás.

Milosť nášho Pána, Ježiša Krista, láska Božia a účasť Ducha Svätého so všetkými vami. Amen.